

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
LOW PRESSURE

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and
PRAVA I PREVODI. Translated from the English LOW PRESSURE,
Copyright © 2012 by Sandra Brown Management, Ltd. First published
in the United States by Grand Central Publishing, New York.
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01116-6

sandra
BRAUN

**BEZ
OKLEVANJA**

Preveo Aljoša Molnar

Beograd, 2014.

*Posvećeno
Meri Lin i Lenu Baksteru,
uz večnu zahvalnost što ste verovali u mene,
za bezgranično prijateljstvo,
i безусловnu ljubav.*

PROLOG

Pacov je bio mrtav, ali podjednako užasan kao da je živ.

Belami Prajs uguši vrisak šakama i, čvrsto ih držeći preko usta, odstupi od poklona upakovanog u sjajan papir sa satenskom trakom. Životinja je ležala na postavi od krep-papira, dugog ružičastog repa zavijenog uz debeli trup.

Nakon što je udarila u zid, klizila je niz njega sve dok zadnjicom nije do-dirnula pod. Nagnuvši se napred, sklonila je šake s usta i prekrila oči. Ali bila je toliko užasnuta da nije mogla ni da plače. Jecaji su joj bili suvi i promukli.

Ko se to ovako grozno šali? *Ko? I zašto?*

Današnji događaji su počeli da joj se odmotavaju u glavi poput snimka koji se premotava unazad.

„Bila si neverovatna!“

„Hvala.“ Belami je pokušavala da ide u korak s predstavnicom izdavačke kuće, koja se ponašala kao da joj je jutros neko ubacio spid u žitarice.

„Emisija je najgledanija u svom terminu.“ Rafalni izgovor bio je u istom tempu kao i kliktanje njenih visokih štikli. „Daleko je ispred konkurencije. Go-vorimo o preko pet miliona gledalaca. Imaš zavidnu nacionalnu gledanost.“

Što je upravo ono što je Belami želela da izbegne. Ali nije htela da ponovo troši dah na to. Opet. Po ko zna koji put. Ni izdavač, a ni Dekster Grej, njen agent, nisu razumeli njenu želju da pažnju javnosti usmeri na najprodava-niju knjigu koju je napisala, a ne na nju samu.

Dekster, čija ju je ruka čvrsto držala za lakat, vodio ju je kroz mermerno predvorje jednog oblakodera na Menhetnu. „Bila si veličanstvena. Bespre-korna, ali topla. Ljudska. Samo taj jedan intervju prodao je hiljadu prime-raka knjige, što je zapravo i bila svrha.“ Poveo ju je prema izlazu, gde je uni-formisani vratar, dodirnuvši šapku, pozdravio Belami na izlasku.

„Vaša knjiga mi ne dâ da spavam, gospođice Prajs.“

Jedva da je imala dovoljno vremena da mu zahvali, pre nego što je izgu-rana kroz obrtna vrata, koja su je izbacila na trg. Začulo se klicanje mase koja se okupila da vidi učesnike jutrošnjeg intervju-a kako ulaze u televizijski studio i izlaze iz njega.

Predstavnica izdavačke kuće je likovala. „Dekstere, pomozì joj s masom. Ja ću dovesti fotografa. Možemo ovo da pretvorimo u još jedan televizijski prenos.“

Dekster, ipak malo popustljiviji prema želji svoje klijentkinje da ne bude poznata, stajao je na prstima i govorio pravo u Belamino uvo kako bi nadjačao buku podnevnog špica u centru: „Ne bi škodilo da iskoristimo situaciju i potpišemo nekoliko knjiga. Većina pisaca za ceo svoj profesionalni vek...“

„Ne dobije ovoliku pažnju javnosti“, ubaci ona, završivši umesto njega. „Hiljade pisaca dale bi desnu ruku za ovo. To si mi već rekao. Mnogo puta.“

„Neće da škodi.“ Potapšao ju je po ruci dok ju je usmeravao prema uzbuđenim ljudima koji su se protezali preko graničnika. „Nasmeši se. Tvoji obožavaoci čekaju na tebe.“

Čitaoci, koji su preko noći postali obožavaoci, istezali su se da se rukuju s njom i pružali svoj primerak knjige na potpis. Najljubaznije što je mogla, zahvaljivala im je i osmehivala se u objektivne mobilnih telefona.

Dok se rukovala s jednim oduševljenim obožavaocem, krajičkom oka je primetila Rokija van Durbina. Novinar dnevnog tabloida *Ajspaj*, Van Durbin, stajao je donekle izdvojen iz gužve i uz samozadovoljan osmeh na licu davao uputstva fotografu koji je došao s njim.

Upravo je Van Durbin otkrio, a onda i sav presrećan obelodanio, da je T. Dž. Dejvid, pisac čija je prva knjiga uzburkala književne krugove, ali i Holivud, u stvari Belami Prais, atraktivna tridesetogodišnja žena.

„Zašto se ova rođena Teksašanka, plavooka, dugonoga i raskošna (zar ih ne volimo upravo takve?), krije iza ovog neprimetnog pseudonima - to vaš izveštač ne zna. Ali i pored stidljive tajanstvenosti same spisateljice, knjiga *Bez oklevanja* uzletela je do vrha top-liste najprodavanijih knjiga, a gospođica Prais očigledno izašla iz anonimnosti i sada uživa u tome. Pobjegla je od mamuza i kaubojskog šešira, napustila Usamljenu zvezdu*, i sada živi u luksuznom krovnom stanu iznad Central parka na Aper vest sajdu, i kupava se u sjaju iznenadne slave.“

Najveći deo svega toga bio je lažan, a bleđi tračak istine je čitav tekst držao na ivici klevete. Belami jeste imala plave oči, ali bila je prosečne visine, a ne izrazito visoka, kako je članak navodio. I ni po čijim standardima ona se ne bi mogla smatrati raskošnom.

* *Lone Star* je čest naziv za državu Teksas. (Prim. prev.)

Bez oklevanja

Imala je ona kaubojski šešir, mada ga već godinama nije stavila na glavu. Ali nikad nije posjedovala mamuze, niti je poznavala nekog ko ih ima. Nije napustila svoju državu, bar ne na način na koji je Van Durbin to nagoveštavao, već se preselila u Njujork pre nekoliko godina, mnogo pre nego što je knjiga izdata. Živi na Aper vest sajdu, preko puta parka, ali ne u luksuznom krovnom stanu.

Ali najbezobrazniji navod bila je tvrdnja Van Durbina da ona uživa u svojoj slavi, mada je sve to zajedno smatrala više kao neprijatni blesak nego sjaj. Taj sjaj se još više pojačao kada je Van Durbin napisao nastavak članka, napis na prvoj strani koji je sadržavao još jedno zapanjujuće otkriće.

Iako je objavljena kao roman, knjiga *Bez oklevanja* je zapravo romansirana pripovest o istinitom događaju. Istinitom događaju po *njenoj* životnoj priči. *Tragičnoj* istinitoj priči njene porodice.

Brzinom rakete, ovo otkriće prebacilo ju je u sasvim drugu dimenziju slave. Gnušala je se. Nije napisala *Bez oklevanja* da postane bogata i slavna. Pisanje je bilo vid terapije.

Istina, nadala se da će biti objavljen, čitan i da će ga dobro prihvatiti čitaoci i kritičari, ali izdala ga je pod pseudonimom koji nije nagoveštavao pol, jer je želela da izbegne pažnju javnosti, u čijem se središtu upravo našla.

Bez oklevanja je željno iščekivana i pre nego što se pojavila u prodaji. Verujući svim srcem u potencijal romana, izdavačka kuća je uložila novac u reklamu, na vozilima javnog prevoza po većim gradovima, u magazinima, novinama i na internetu. Društvene mreže su bujale mesecima pre datuma početka prodaje. Svaki prikaz je bio pravo ushićenje. Pisca pod pseudonimom T. Dž. Dejvid poredili su s najboljim piscima krimića, romana i dokumentarističke proze. Belami je uživala u uspehu knjige, iza zaštitničkog pseudonima.

Ali kada je Roki van Durbin pustio duha iz lampe, nije bilo šanse da se on tamo vrati. Shvatila je da su i izdavač, i Dekster, kao i svako ko ostvaruje profit od prodaje, potajno presrećni što su njen identitet, kao i pozadina knjige, otkriveni.

Sada mogu da promovišu ne samo knjigu već i osobu, koju smatraju „snom svakog izdavača“.

Opisali su je kao privlačnu, obrazovanu, rečitu, ne tako mladu da bi bila lakomislena, i ne tako staru da bi bila dosadna, naslednicu koja je postala najprodavanija spisateljica. Mnogo toga u vezi s njom bilo je intrigantno, a pre svega želja za anonimnošću. Pokušaj da se sakrije iza pseudonima, međutim, učinio ju je još interesantnijom. Roki van Durbin uživao je u medijskoj pomami koju je stvorio oko nje, a budući da nikad nije bio zadovoljan, nastavio

je da pothranjuje nezasitu radoznalost javnosti svakodnevnim poslasticama, većinom pukim izmišljotinama, pretpostavkama i preterivanjima.

Dok je davala autograme i pozirala obožavaocima, pravila se da ga ne primećuje, ali uzalud. Nepriročno se gurao kroz gužvu prema njoj. Primitivši da se približava, Dekster ju je kroz šapat upozorio: „Ne dozvoli mu da te isprovocira. Ljudi nas gledaju. Najviše bi voleo da te natera da kažeš nešto što će posle odštampati van konteksta.“

Kad je takozvani novinar stao licem u lice s njom, zbog čega joj je bilo nemoguće da ga ignoriše, nasmešio se i pokazao dva reda krivih žutih zuba, koje je odmah zamislila kako ih turpija ne bi li postigao taj krvožedni osmeh.

Pogledavši je od glave do pete, pitao ju je: „Jeste li malo smršali, gospođice Prajs? Ne mogu da ne primetim da izgledate mršavije.“

Pre nekoliko nedelja bila je proždrljiva. Sutra će patiti od poremećaja ishrane.

Ne obrativši pažnju na njegovo prepredeno pitanje, Belami poče da razgovara sa ženom u duksu s natpisom *Država Ohajo* i šiljatom krunom Kipa slobode na glavi, napravljenom od zelenog sunđera. „Moj književni klub upravo čita vašu knjigu“, rekla joj je žena dok su zajedno pozirale za fotografiju koju je slikao njen podjednako zaneseni suprug.

„Zaista mi je drago.“

„Niko mi neće verovati da sam vas upoznala!“

Belami joj zahvali i krenu dalje. Neobeshrabren, Van Durbin nastavi za njom, neprekidno piskarajući u malu svesku povezanu spiralom. Zatim je, zaustavivši se između nje i sledeće osobe koja je čekala na trenutak njene pažnje, pitao: „Koga vidite kao glavne glumce u filmu, gospođice Prajs?“

„Ne vidim nikoga. Ja se ne bavim filmovima.“

„Ali to će vam se veoma brzo desiti. Svi znaju da su se producenti već spremili da vas zasipaju novcem za priliku da rade na knjizi. Šuška se da se nekoliko vrhunskih glumaca prijavilo za uloge. Davno se kreveti agenata i producenata nisu ovako živahno tresli zbog nekog posla.“

Pogledala ga je pogledom punim nepatvorenog gađenja.

„Nemate mišljenje o tome?“

„*Nikakvo*“, odgovorila je, naglasivši ovu reč na način koji ne dozvoljava nikakva dodatna pitanja. Baš tada se jedan muškarac ugurao između dve mlađe žene i pružio joj knjigu. Belami ga je prepoznala istog trenutka. „Pa, zdravo još jednom. Hmm...“

„Džeri“, dopuni je on, široko se smešeci.

Bez oklevanja

„Džeri, tako je.“ Imao je otvoreno, prijateljsko lice i proređenu kosu. Bio je na nekoliko potpisivanja knjiga, primetila ga je u publici na jednom predavanju u knjižari studentskog grada Njujorškog univerziteta. „Hvala ti što si došao jutros.“

„Nikad ne propuštam priliku da vas vidim.“

Potpisala se na naslovnoj stranici, koju joj je otvorio. „Koliko sad ukupno imaš primeraka koje si kupio, Džeri?“

Nasmejao se. „Kupujem rođendanske i božićne poklone.“

I pored ovih reči nije mogla da ne pomisli da ga je donekle omađijala svojom popularnošću. „Pa, moj izdavač i ja ti zahvaljujemo.“

Krenula je dalje, dok se Džeri gubio u masi, a Van Durbin smelo sklanjao ljude s puta kako bi se kretao u korak s njom. Uporno ju je ispitivao o mogućem filmu zasnovanom na njenoj knjizi.

„Hajdete, gospođice Prajs. Dajte mojim čitaocima nagoveštaj o tome koga vidite da igra glavne uloge. Koga biste izabrali za članove svoje porodice?“ Namignuo joj je i nagnuo se, dodavši stišanim glasom: „Ko bi mogao da igra ubicu?“

Ona ga oštro pogleda.

On se isceri i kaza fotografu: „Nadam se da si uhvatio to.“

Ostatak dana nije bio ništa manje uzbudljiv.

Dekster i ona su prisustvovali sastanku u izdavačkoj kući na kom se raspravljalo o datumu izdavanja mekog poveza *Bez oklevanja*. Nakon poduže razmene mišljenja, odlučeno je da se knjiga toliko dobro prodaje u tvrdom povezu i elektronskom obliku da alternativno izdanje neće biti potrebno još najmanje šest meseci.

S tog sastanka su otišli na radni ručak s jednim filmskim producentom. Posle toga su nastavili sa salatom od jastoga i rashlađenim šparglami, u miru njegove hotelske sobe, gde im je otvoreno pričao o filmu koji želi da snimi, garantujući im da će, ako mu prodaju prava, verodostojno predstaviti knjigu.

Kad su otišli sa sastanka, Dekster se našalio: „Zar tvoj prijatelj Van Durbin ne bi voleo da je znao za ovaj sastanak?“

„Nije on meni nikakav prijatelj. Pravi identitet T. Dž. Dejvida je trebalo da ostane brižljivo čuvana tajna. Koga je Van Durbin potplatio da sazna moje ime?“

„Nekog stažistu iz izdavačke kuće, ili nečijeg pripravnika iz pravne službe. Mogao je to biti bilo ko.“

„Da nije neko iz tvoje agencije?“

Potapšao ju je po ruci. „To verovatno nikada nećemo saznati. Kakve sada veze ima ko je to bio?“

Reznignirano je uzdahnula. „Pa i nema. Šteta je napravljena.“

Nasmejao se. „Da li je stvarno šteta, zavisi samo od ugla iz kog se posmatra.“

Dekster ju je odbacio do zgrade u kojoj je živela i ispratio je uz izvinjenje: „Sutra će takođe biti uzbudljivo. Odmori se noćas. Dolazim u sedam ujutro da te pokupim.“

Mahnula mu je obećavajući da neće zakasniti, a onda ušla u foaje svoje zgrade. Konsijerž joj se javio iza svog pulta. „Jedan paket je ostavljen za vas, baš nedavno.“

Paket je izgledao savršeno normalno kada ga je spustila na kuhinjski sto zajedno s gomilom pisama. Kutija je bila oblepljena providnom lepljivom trakom. Primitila je da na nalepnici stoji njeno ime i adresa, ali ne i adresa pošiljaoca. To je bilo čudno, ali nije tome pridavala važnost dok je presecala traku, otvarala ivice kutije i podizala iz nje drugu kutiju umotanu u papir za poklone.

Nije mogla da se pripremi za užasno iznenađenje koje je pronašla unutra.

Sada je, sedeći na podu naslonjena leđima na zid, spustila šake s očiju i pogledala u kutiju sa krep-papirom koji je razlistan virio iz kutije. Ovaj šareni detalj toliko nije odgovarao sadržaju da je sigurno bio planiran kao deo neke šale.

Šala? Ne. Ovo nije bilo smešno. Ovo je bilo podmuklo.

Ali nije mogla da se seti nikoga koga je uvredila, niti bilo koga ko ju je toliko prezirao. Da li bi Roki van Durbin, mada mu je srednje ime *Ljigavac*, zaista uradio nešto toliko podlo i prljavo kao što je slanje mrtvog pacova?

Lagano se podigla uza zid, naslanjajući se leđima na njega, i nesigurno se ponovo uspravila. Stojeći, mogla je da vidi da je pacov polegnut u nekakav sjajni papir. Pokušala je da se ohrabri kako bi mogla da ga gleda. Pokušala je da objektivizuje leš, ali pošto je svaki njegov deo bio toliko groteskan, ipak je izgledao savršeno jasno.

Progutala je pljuvačku, protrljala naježene ruke i pukom snagom volje se sabrala. Bio je to samo mrtav glodar, na kraju krajeva. Pacovi su bili sasvim uobičajena pojava u podzemnim stanicama metroa. Nijedan od onih koje je videla kako trčkaraju uz šine nije u njoj izazvao ovako snažnu reakciju.

Vratiće poklopac na kutiju i baciti je u rupu za đubre, na kraju hodnika. Tako će ga se rešiti; zaboraviće na to i nastaviti da se bavi uobičajenim stvarima, ne dopustivši obešenjaku da je poremeti.

Očeličivši se, napravila je još jedan korak napred, zatim još jedan, i još jedan, sve dok nije bila maltene iznad njega.

A tada se rep pacova mrdnuo.

Dent gundajući odgovori na telefonski poziv. „Šta je?“

„Još si u krpama?“

„Koliko je sati?“

„Zvučiš kao da si pijan.“

„Da li moram da budem trezan?“

„Ako hoćeš da dobiješ posao.“

„Danas?“

„Čim budeš mogao da dođeš.“

„To sam se i plašio da ćeš reći. Da li je vredno mog truda?“

„Otkad sebi možeš da priuštiš da odbiješ čarter-let?“

„Dobro, dobro. Koliko?“

„Dve hiljade, tamo i nazad.“

„Do?“

„Hjustonskog *Hobija*.“

„Ostajem da prenoćim?“

„Ne.“

Dent sede i spusti stopala na pod, isprobavajući svoj nivo trezvenosti. Prstima je prošao kroz kosu, zatim ostavio šaku tamo, dlanom gladeći marmurnu glavu. „Dve i po hiljade, plus gorivo.“

„Tip je bolestan. Ide kod doktora Andersona na hemoterapiju.“

„Dve i po hiljade, plus gorivo.“

Usledio je nerazaznatljiv komentar na pohlepu, a onda: „Mislim da mogu to da izvedem.“

„Sigurno možeš, i dogovorili smo se. Kakvo je vreme?“

„Toplo. Sparno. Teksas u maju.“

„Padavine?“

„Mogući mestimični pljuskovi s grmljavinom, kasnije večeras. Ništa što ne možeš da izbegneš, ništa strašno.“ Nakon kratkog oklevanja: „Sigurno si sposoban da letiš?“

„Natankuj avion.“

Dok je išao prema kupatilu, bosom nogom je zapeo za električni kabl stone lampe i srušio je sa noćnog stočića. Ona pade uz tup udarac, ali na

sreću sijalica se nije razbila. Šutnuo je lampu i gomilu bačene odeće s puta i uteturio se u kupatilo, proklinjući jarko bleštavilo kad je uključio svetlo.

Obrijao se na dodir pod tušem, oprao zube nagnut nad umivaonikom i odlučio da kosu osuši prirodnim putem, bez fena. Više su mu odgovarali svi eventualni propusti u njegovom izgledu, koje su ove prečice neumitno nametale, nego da se pogleda u ogledalo.

Kad se vratio u sobu, obukao je letačku uniformu: farmerke, belu košulju oksfordskog kroja i crnu kravatu koju je vezao ali ostavio labavu iznad otkopčane kragne. Obuo je čizme, a onda pokupio novčanik, ključeve i avijatičarske naočare sa komode s fiokama. Kod vrata je zastao da pogleda голу ženu u svom krevetu. Ona je, kako god se zvala, i dalje duboko spavala. Razmišljao je da joj ostavi poruku u kojoj je moli da zaključa vrata kad bude izlazila iz stana.

A onda je zakrvavljenim očima prešao po stanu i pomislio: *Čemu to?* U stanu nije bilo ničega što bi lopov mogao da poželi.

Jutarnji špic je prošao, pa je saobraćaj bio relativno slab. Jedini ostatak Dentovog bivšeg života bio je crven, opremljen poboljšanim motorom koji razvija 530 konjskih snaga, šestostepenim menjačem, dugačkim usisnicima i *Korsinim* titanijumskim auspuhom. Vozeći *korvetu* preko sto trideset, kad god je bio na pravcu, jurio je severnom ivicom Ostina prema privatnom uzletištu.

Mogao je da ostavi svoj avion na mnogo lepšem baznom aerodromu, sa sve kontrolnim tornjem, ali bilo je nekih pitanja oko lojalnosti koja nije mogao da zaobiđe. A osim toga, ovaj aerodrom mu je ionako više odgovarao.

Avion mu je bio parkiran na delu piste koji je činila betonska platforma, ispred hangara od valovitog metala. Video je i bolje dane. Video je bolje dane i pre nekih dvadeset godina, kad je Dent prvi put počeo da se vrzma ovuda.

Sirak je rastao poput resa u podnožju zarđalih spoljašnjih zidova hangara. Izbledeli, narandžasti vetrokaz bio je jedini koji je Dent tamo ikada video, pa je pretpostavio da je to original koji je zakačen na jarbol, i to odmah posle Drugog svetskog rata.

Parkiran u pozadini i u potpunoj suprotnosti sa oronulom zgradom i Galovim ulubljenim kamionetom, stajao je sjajni crni *eskalejd* sa zamračenim prozorima.

Dent je uterao *korvetu* u hangar, zaustavio je uz trzaj i škripu guma, isključio motor i izašao. Gal je sedeo u kancelariji, iza pretrpanog stola

naslonjenog na zamućeni stakleni zid što je gledao na unutrašnjost hangara, i tri druga zida, napravljena od neokrećenih i neizlepljenih gipsanih ploča. Prostorija je imala tri kvadratna metra i bila je krcata stvarima.

Mape, dijagrami, topografske karte i požuteli novinski isečci o avijatičarskim pričama bili su prikačeni na zidove, inače potpuno istačkane rupama od čioda. Stari brojevi letačkih časopisa, s ušima na koricama, bili su naređani na svaku slobodnu površinu. Povrh rđavog i ulubljenog metalnog ormarića stajao je preparirani rakun, sa paučinom preko staklenih očiju i očelavelim tačkama po telu. Kalendar iznad njega bio je iz 1978. a zaglavio se na slici mis marta, koja na sebi nije imala ništa osim izazovnog osmeha i strateški postavljenog leptira.

Kad je Dent ušao, Gal je ustao. Podbočivši se, pogledao je Denta od glave do pete, a onda se značajno nakašljao, neprikriveno ne odobravajući ono što vidi, i prebacio nezapaljenu cigaretu s jedne na drugu stranu potamnelih usana. „Izgledaš kao izbatinano govno.“

„Imaš moju lovu?“

„Aha.“

„Poštedi me onda uvreda i daj da prionemo na posao.“

„Ne tako brzo, ase. Ja sam dogovorio ovaj čarter-let i odgovoran sam za sigurnost sva tri putnika.“

„A ja samo upravljam tim prokletim avionom.“

Gala Hataveja nije potresao Dentov ton. On je bio jedini čovek na svetu kome je Dent polagao račune, jer je Galovo mišljenje bilo jedino do kog mu je stalo. Starac ga je netremice odmeravao i Dent na kraju popusti.

„Hajde, Gale. Zar bih leteo da nisam sposoban?“

Gal je oklevao još nekoliko trenutaka, a onda je izvadio presavijen ček iz džepa uljem umrljanog kombinezona i pružio ga Dentu.

„Ček?“

„Ne brini. Već sam zvao banku.“

Dent otvori ček, vide da ga je izdala Džordžtaunska banka, na dve hiljade petsto dolara, i da je popunjen i potpisan na njegovo ime. Sve je naizgled bilo u redu. Stavio je ček u svoj novčanik.

„Sipao sam 340 litara goriva“, reče Gal. „Ona će pokriti troškove puta kad se vratiš.“

Dent ozbiljno pogleda Gala.

„Ja joj verujem. Ostavila je kreditnu karticu kao zalog.“ Gal otvori fioku metalnog stola za kojim je sedeo. U njoj su stajale vrlo kratke, do kraja

zarezano olovke, iskrivljene spajalice, ključevi nepoznatih brava, *Bikova* olovka krzavog vrha i platinasta *Ameriken ekspres* kartica. „Uverava me da važi. Svejedno sam proverio. I važi. Još dve godine. Na koji aerodrom želiš da sletiš? To je prepustila tebi.“

Dent spomenu jedan na koji je voleo da sleće.

„Jeftinije gorivo?“, pitao ga je Gal.

„Svežije kokice. Prevoz sa aerodroma?“

„Zamolila me je da poručim limuzinu da ih čeka tamo. To je sređeno.“

„Čekaju u *eskalejdu*?“

„Rekla je da je pretoplo i zagušljivo u hangaru.“

„Ona izgleda vodi čitav šou.“

„Moglo bi se tako reći.“ Gal odjednom nije mogao sasvim bezbrižno da ga gleda u oči. „Stari je gadno bolestan. Budi fin.“

„Ja sam uvek fin.“

Gal šmrknu. „Samo zapamti, poklonu se u zube ne gleda.“

„Još nešto? Majko?“ Gal zausti da nešto kaže, ali Dent to preseče pitajući za kafu. „Još je vruća?“

„Zar nije uvek?“

„Kaži im da mi treba dvadeset minuta i da ćemo tek onda poleteti. Mogu da obave nešto u međuvremenu, posete toalet, šta god...“

„Znam rutinu.“ Gal promrmlja nešto što Dent nije razumeo, a možda i bolje što nije, posle čega reče: „Pre nego što te vide, špricni malo toga u oči. Beonjače su ti kao geografske mape.“

Dent ode u spremište hangara i sede za sto gde je na kompjuteru stalno bio otvoren njegov omiljeni sajt za prognozu. Zabeležio je kretanje oluje za več, ali nebo je ovog trenutka bilo čisto.

Let do Hjustonskog *Hobija* obavio je mnogo puta. Pa ipak, pregledao je podatke i o letu i o aerodromu. U kabini aviona je imao Garminove instrumente. Spisak svih aerodroma, plus podatke o javnim uzletištim, nasnimio je na svoj ajped, kom je mogao da pristupi i iz kabine. Ali iz predostrožnosti bi uvek odštampao i sa sobom poneo informacije koje su imale veze sa poletištem, odredišnim aerodromom i alternativnim aerodromom. I na kraju, pozvao je Kontrolu vazdušnog saobraćaja i prijavio plan leta.

Kad je izašao, prošao je sve pripremne radnje za let, iako je znao da je Gal to već obavio. Stao je ispod krila da ispusti gorivo s pet različitih mesta i proveri staklenu cev da se uveri da se voda nije skupila u rezervoarima za

gorivo. Bila je to vremenski zahtevna obaveza, ali je poznavao jednog tipa koji to nije uradio. Srušio se i poginuo.

Zadovoljan što mu je avion spreman, dao je znak Galu podignuvši palac. „Spreman za pokret, ako su i oni spremni.“ Otišao je do toaleta, gde se ispljuska hladnom vodom po licu i sprao tri aspirina ostacima kafe, koja ipak nije bila vruća kako se Gal hvalisao, ali je zato bila duplo jača od preporučene doze. I kao što mu je savetovano, kanuo je u oči kapi koje su garantovano uklanjale crvenilo. Ali za svaki slučaj, ipak je stavio naočare za sunce.

Kada je izašao iz zgrade, njegova tri putnika su ga čekala na pisti, stojeći rame uz rame.

Bilo je lako prepoznati ko je pacijent. Čovek je bio visok i dostojanstven, ali mu je koža bila žučkastosiva, kao kod obolelih od raka pod užasnim hemijskim tretmanima. Bio je obučen u obične pantalone i sportsku jaknu, a oba odevna predmeta su izgledala kao da su mu nekoliko brojeva veća. Kačket mu je pokrивao ćelavu glavu.

U sredini ovog trija stajala je zgodna žena, nešto mlađa od muškarca, ali dobrano u šezdesetim. Nešto u vezi s njom...

Dent se zatetura, a onda stade kao ukopan. Prebacio je pogled na čoveka i pokušao da zamisli zdravu verziju njega. *Kučkin sin*. Bio je to Hauard Liston.

Nije moglo biti greške pošto je pored njega stajala njegova žena, Olivija, koja je izgledala podjednako dobro namontirana kao i uvek, kako je se Dent sećao. Bila je lepa žena koja je trošila i vreme i energiju da ostane takva. I dalje je u formi, mada joj je težina donekle drugačije raspoređena, malo više u predelu oko struka. Kosa joj je svetlija. Koža oko usta i ispod brade opuštenija nego što je bila pre skoro dve decenije. Ali nadmeni izgled i dalje je bio isti.

Dent je piljio u njih nekoliko trenutaka, a onda se okrenuo na drugu stranu. Gal je provirivao iza ragastova svoje kancelarije, očigledno želeći da vidi kako će se scena odvijati. Pred žestinom Dentovog pogleda, šmugnuo je nazad u kancelariju i zatvorio vrata. Dent je imao koju probranu reč za njega, ali to je moglo da sačeka.

Okrenuo se prema njima i prezrivo odmerio Listonove. „Je li ovo neka šala? I ako jeste, meni baš nešto i nije smešna.“

Olivija se okrenula i obratila mlađoj ženi koja joj je stajala s druge strane. „Rekla sam ti da je ovo užasna greška.“

Mlađa žena napravi dva koraka prema njemu. „Nije šala, gospodine Kartere. Moramo u Hjuston.“

„Postoji super auto-put koji se proteže odavde do tamo.“

„Tatica ne može da putuje automobilom tako daleko.“

„Tatica?“

Skinula je velike i tamne naočare za sunce koje su joj vrlo lako pokrivale trećinu lica. „Ja sam Belami. Sećaš se?“

Aha, naravno da se seća, ali nije valjda ovo *Belami*? Suzanina mlađa sestra? Poput nervozne mačke, uvek se sklanjala od pogleda kad god je dolazio. Mršava, zbunjena, sa protezom na zubima i bubuljicama na licu. I to je ona?

Koščato telo joj se odonda popunilo na pravim mestima. Koža joj je bez fleka, a zubi ispravljani. Obučena je sportski ali skupo, i nema procvetalih krajeva u crnoj, sjajnoj kiki koja joj pada preko ramena. Sve u svemu, dobro parče.

Ali na njenom dupetu ne bi uspeo da otopiš ni kockicu leda.

Imala je isto ono nadmeno ponašanje kao i njeni roditelji. I ono je bilo usmereno prvenstveno prema Dentonu Karтеру. Olivija ga je gledala kao da se jutros nije istuširao. Starac je bio ili previše bolestan, ili previše ravnodušan da bi išta rekao. Što se tiče Belami, ponašala se oholo i to mu je išlo na živce, a razmenili su tek nekoliko reči.

Neće trpeti ta njihova sranja. Ne ponovo.

„Ima jedan komercijalni aerodrom jugoistočno od centra“, rekao je, obraćajući se Belami. „Možda ste čuli za njega? Veliki sjajni avioni? Nekoliko puta dnevno se leti avionom u Hjuston i nazad.“

Odgovorila je na njegov sarkazam osmehom koji je bio podjednako jednak. „Da, pa, hvala vam na predlogu. Ali za taticu je pravo mučenje prolazak kroz aerodromsko obezbeđenje i sve što uz to ide. Rečeno mi je“, pogledala je iza njega prema hangaru, gde se Gal igrao žmurke, „rečeno mi je da imate avion za čarter-letove. Pristala sam na vaše uslove i unapred platila uslugu.“

Proklet bio, treba mu ta lova.

Za Listone je dve i po hiljade sitniš. Njemu su značile struju, namirnice i otplatu kredita za avion. Hteo je samog sebe da šutne u dupe što nije više naplatio. A Gala bi šutnuo još jače što mu nije rekao ko su putnici. Da mu ovako podmetne, šta taj matori prdonja misli, ko je on?

Kad je već kod toga, šta ovi Listonovi umišljaju? Zašto su izabrali baš njega od svih čartera, uključujući i privatne mlaznjake, koje sebi sigurno mogu da priušte? Nije baš verovao da žele da se druže s njim.

Proklet bio ako i on želi da ima nešto s njima.

Ali na nesreću, ono što je Gal rekao o poklonima ovde je bilo na snazi. Ako oni mogu da podnesu njegovo društvo, moći će i on njihovo. Hjuston nije tako daleko avionom.

Bez oklevanja

Dent se obratio Hauardu Listonu, primoravajući ga da obrati pažnju na njega: „Kad imate zakazano?“

„U dva sata.“

„Imaćete vremena napretek.“

„Dobro“, kaza Belami. „Ako je to sve, možemo li da krenemo?“

Njena snishodljivost bila mu je toliko poznata da je poželeo da škrgutne zubima i zareži. Ali umesto toga, samo se nasmešio i pokazao stepenice koje su vodile u kabinu njegovog aviona. „Posle vas.“

Let je protekao glatko. Jedina poteškoća s kojom su se susreli bila je ulazak Hauarda Listona u avion i izlazak iz njega. Ne samo da je bio toliko slab da je jedva imao snage da se kreće već je Dentu bilo očigledno da je povrh svega toga još i u bolovima. Kada se smestio na zadnje sedište limuzine koja ih je čekala kad su stigli, delovao je patetično presrećno što je uopšte i stigao dotle. Olivija se smestila pored njega, zabrinuta i zaštitnički nastrojena, kakva je uvek i bila.

Belami se zadržala s Dentom, a vikala je da nadjača buku avionskih motora i jak vetar iz zaliva. „Osoblje i doktori bez razlike uvek kasne, zato ne mogu da predvidim koliko ćemo se zadržati.“

Nepozirne naočare su ponovo bile na svom mestu, ali donji deo njenog lica bio je strog i napet, što se, kako je Dent pretpostavio, moglo pripisati brizi za oca. Ili možda zato što ga i dalje nije cenila, poput njenih roditelja. Sam bog zna šta je sve čula o njemu za ovih osamnaest godina.

„Vi me plaćate, tako da ću biti ovde kad god da se vratite.“ Dao joj je jednu vizitkartu. „Tu je moj mobilni. Ako me obavestiš kad krenete iz bolnice, spremiću avion da krenemo čim stignete, tako da ćemo moći odmah da poletimo.“

„Hvala ti.“ Oklevala je nakratko, a onda otvorila duboku tašnu koju je nosila preko ramena, odatle izvadila knjigu u tvrdom povezu i pružila mu je. „Jesi li pročitao ovo?“

Uzeo je knjigu od nje. „Bez oklevanja, T. Dž. Dejvid.“

„Takozvana Belami Liston Prajs. Jesi li znao da sam napisala knjigu?“

„Nisam.“ Želeo je da doda: *A i zaboje me.*

Ali nije to rekao zato što ga je gledala ispod oka, glave ljubopitljivo iskrivljene pod uglom. Nije mogao da vidi kroz stakla njenih naočara, ali stekao je utisak da ona pažljivo odmerava njegov odgovor. „Nisam“, ponovio je. „Nisam znao da si postala pisac. Prajs, kažeš?“

„To mi je udato prezime.“

„Zašto onda T. Dž. i ovo ostalo?“

„To sam uzela iz telefonskog imenika.“

„Otkud to?“

Olivija ju je pozvala kroz otvorena vrata limuzine. „Belami? Ideš?“

Belami kaza Dentu: „Knjiga može da ti pomogne da prekratiš vreme dok nas čekaš.“

S tim rečima, ona se okrenu i pridruži roditeljima u limuzini.

Dok su kretali, Dent je zurio za njima, psujući ispod glasa. Ušavši u zgradu, uzeo je mobilni telefon i pozvao Gala, koji se javio: „Neka bude brzo. Imam posla.“

„*Jebi ga*, Gale, šta ovo treba da znači?“

„Ne možeš da budeš izbirljiv kad su putnici u pitanju. U ovakvoj situaciji?“

„Trebalo bi da ja odlučujem koga ću voziti. Da sam znao da su oni, ostao bih u krevetu.“

„Ti ih se plašiš.“

„Zašto pokušavaš da me iznerviraš još više kad vidiš da sam nadrždan?“

„Potreban ti je taj čarter-let. Njihov novac je dobar. Kaži mi gde grešim.“

Nakon tišine, promumlao je zadovoljno, a onda dodao: „Imam posla“, i prekinuo vezu.

Ranije je Dent voleo da provodi vreme na aerodromima bilo koje vrste, na glavnim i velikim, ali i na manjim poljskim, sa travnatim pistama koje su koristili uglavnom zaprašivači useva. Ništa nije voleo više nego da razgovara s drugim pilotima.

Ali sada je izbegavao da razgovara s njima. Doduše, nijedan od njih ne bi želeo da razgovara s njim kad god bi im se predstavio imenom i prezimenom. Zadržao se u prostorijama za pilote samo toliko da uzme nekoliko novina, a onda se smestio u fotelju, u jednom udaljenom kutku van glavne sale. Pročitao je oba sportska dodatka. Pokušao je da reši ukrštenicu, ali nije daleko odmakao. Odsutno je gledao prenos fudbalske utakmice petogodišnjaka, preko ESPN-a.

Kad se približilo vreme ručku, kupio je čizburger i izneo u baštu da ga pojede. Jeo je burger dok je gledao kako avioni poleću sa *Hobija*. Svaki put kad bi neki uzleteo s piste, osetio bi ono poznato i uzbuđujuće tegljenje, duboko u utrobi. Kao i sve ostalo, a možda čak i *više* nego sve ostalo, nedostajao mu je nalet adrenalina od mlaznog pogona, potisak koji je bio bukvalno seksualan. Za njega je bio kao droga, i to droga s koje se skinuo nasuvo.